

Пролог

На Десні

Глибока ніч, та через повний місяць і зоряне небо дуже ясно. Спекотний день перейшов у задушливий вечір, а потому — в таку ж безвітряну ніч. На безлюдному березі річки, біля самої води, на піску просто в одягу лежать молодий чоловік і дівчина.

— У дитинстві я мріяв стати чарівником, щоб допомагати людям втілювати їхні мрії в життя, — каже молодик, повернувши голову до дівчини і не зводячи з неї сумних очей.

З якоюсь тугою та надією дівчина дивиться вгору, на зоряне небо:

— Наче Гаррі Поттер?

Розмовляючи, вона продовжує пильно дивитися на небо, наче боїться прогаяти послану звідти якусь звістку.

— Моє дитинство минуло раніше, ніж вийшов перший роман про цього хлопчика-чарівника, — трохи нервово відповів він. — А ти ті книги читала?

— Ні. Але не тому, що не хотіла чи була достатньо дорослою. Відкладала на той час, коли в мене будуть діти, щоб разом з ними прочитати ці чудесні магічні історії. Та вже не прочитаю...

— Якби в тебе з'явилася можливість попросити чарівника виконати твоє бажання, що б ти попросила?

— Ще підлітком, коли дізналася, що смерті не минути, я почала захоплюватися книжками, де персонажі отримували вічне життя. — Вона сумно всміхнулася. — Тому я,

звісно, попросила би вічне життя і молодість! Бо якщо не буде молодості, то навіщо треба вічне життя?

Раптом її обличчя скривилося, і тіло почало тремтіти, наче вона несподівано дуже змерзла. Молодик обійняв її, немов збираючись відігріти її теплом свого тіла.

— Дія ліків закінчується, — через силу вимовила вона. — Час! Поки я можу хоч так триматися.

— Може, повернемося? За годину вже будемо в тебе вдома, а там...

— Ні! — покаючи зубами, відповіла вона. — Роби, як ми домовилися, — ти обіцяв!

Молодик тяжко зітхнув, піднявся і взяв дівчину на руки. Вона була надзвичайно легкою, тяжка хвороба забрала в неї всі сили, що вона мала, і все, до чого прагнула, проте так і не отримала. Одягнутим він почав входити у воду. Тіло дівчини затремтіло ще більше, хоча вода поки не торкнулася її.

— Повертаймося! — хрипко сказав він і зробив крок назад.

— Ти мені обіцяв! — знову нагадала вона. — Якщо повернешся, то я зненавиджу тебе! *Tu m'as promis!*¹ Я не хочу, щоб *Tu es foutu!*²

— Так. Я обіцяв, — глухо промовив молодик і знову пішов вперед.

Вода торкнулася її тіла і наче цим заспокоїла. Вона стала менш тремтіти і не так важко дихати.

— Стій! — наказала вона.

— Повертаємося? — з надією запитав він.

— Дякую тобі за цей чудовий вечір і ніч! Я кохаю тебе! Йди, не зупиняйся!

¹ Ти обіцяв (фр.) — слова з пісні «*Tu es foutu*» французької співачки Інґрід. (Тут і далі прим. авт.)

² Ти облажався (фр.)

— Я теж тебе дуже кохаю! — сказав молодик і рушив далі.

Вода піднімалася все вище, він дивився їй в обличчя і бачив, як поступово її захлеснуло з головою. Вона стиснула рота, хоча могла підняти голову і ковтнути повітря. Замість цього вона відкрила рот, видихнула повітря, і вода ринувся їй в легені. Її тіло почало борсатися, трястися від кашлю і судом, та без сторонньої допомоги вона не могла виштовхнути з легень воду. Хоча це продовжувалося кілька хвилин, для нього вони здалися вічністю. Нарешті вона застигла з широко розплюшеними очима. Весь цей час він дивився на неї, не відводячи очей.

«Що я наробив!» — блискавкою промайнула в його голові думка. Він швидко повернувся на берег і спробував вичавити з дівчини трекляту воду, повернути до життя. Та даремно. Вона була мертвою. Йому довелося повернутися до плану, задуманого нею. Він роздягнув її, витер рушником тіло і знову одягнув, але в сухе — домашню піжаму. Затим переніс її до моторного човна, на якому вони приїхали в це чудове місце, пам'ятне для них обох. Їй так подобалася ця деснянська затока, схована від багатолюдних відвідин, через те що сюди важко було добиратися.

Виїхавши із затоки в стромовину течії Десни, він вижав повний газ, швидко рухаючись в напрямку Дніпра і Києва. Напроти нього напівлежало тіло коханої дівчини, її очі були розплюшені. В голові чоловіка снували уривчасті думки — він не розумів, що робити далі, попри те що вони разом задалегідь склали детальний план дій.

«Я приводжу її додому, — промовляв він як мантру, — зараз ніч, тому малоймовірно, що натраплю на когось. Та про всяк випадок піднімусь до неї через чорний хід пішки. Покладу її на ліжко, наче вона померла уві сні. Доглядальниця, що приходить о восьмій, знайде її. Викличе швидку та поліцію. Навряд чи направлять тіло на розтин — її

діагноз відомий — четверта стадія раку легень, — тому смерть не повинна викликати підозри. Зовнішньо картина смерті дуже схожа, якби вона померла безпосередньо від карциноми, тому тільки розтин зміг би виявити справжню причину».

Моторний човен почав проходити під мостом, лампи якого освітили тіло померлої, і він здригнувся від жаху. Зіниці її очей перетворилися в ледь помітні крапки, а рот скривився, і йому здалося, що вона осудливо дивиться на нього із диявольською моторошною посмішкою.

Частина перша

В тенетах брехні

1

Над набережною Манікарника-гхат¹ нависли фіолетові сутінки. Спускаюся безкінечними, як Всесвіт, сходами. Попереду кілька індусів у білих одягах несуть ноші з небіжчиком, накритим червоногарячою накидкою. Дзвінкими голосами вони постійно горляють: «Рам нам сатья хе!»², — чим дуже дратують. Що з ногами? Вони наче налиті свинцем, ледве долаю сходинки. Серед брудної, коричнево-жовтої води Гангу бачу виснажених темношкірих старців, ходячих кістяків, які зайшли до пояса у воду, нахиляються, із задоволенням п'ють її, заражену брудом і мікробами. Від цього видовища мене верне та починає нудити.

Носії передають похоронні ноші кошлатим і бородатим чоловікам, майже голим. З голови до ніг ті перемазані золою із вогнищ, їхня шкіра брудного сірого кольору. Це агхорі — найтаємничіша секта Індії, служителі культу богині Калі. Вони встановлюють ноші на бетонні тумби й починають готувати похоронне вогнище, обкладаючи хмизом мерця, на грудях якого лежить вінок з білих лотосів — символ воскресіння. Мрець — не індус, а молодий білошкірий чоловік! Його обличчя напрочуд мені знайоме, і це дивно. Звідки я можу його знати? Закінчивши з хмизом, агхорі підпалює факелом багаття.

¹ Гхат — кам'яна східчаста споруда, яку використовують для ритуального обмивання індуїстів та/або як місце кремації. Манікарника-гхат — ритуальна набережна у священному місті Індії Варанасі, вздовж берега ріки Ганг.

² «Тільки ім'я Рами істинне» (інд.).

Полум'я миттєво розростається, стає все більшим, охоплюючи померлого з усіх боків, не торкаючись обличчя. Продовжую напружувати пам'ять, намагаючись згадати, чому він мені здається знайомим. Раптом повіки небіжчика здригнулися, і його очі вирячилися! Я заляк від страху. Його спалюють живцем? І тут я впізнаю мерця — та це ж я сам!

Жах стискає серце, перехоплює подих, і я горлаю з усієї сили! Здається, ще мить — і полечу у безодню, і... я розмикаю повіки. Від пережитого в легенях недостатньо повітря, я не можу надихатися і заспокоїтися. «Це сон, тільки сон», — вмовляю себе. Мене хитає, наче я стою на палубі корабля під час шторму, я хапаюся рукою за стінку. Поступово приходжу до тями. Навкруги напівтемрява, тому не можу зрозуміти, де я. Точно знаю тільки, що не вдома.

Поступово пригадую: прилетіли в Бориспіль вночі, бо рейс з Мумбаї затримався, затим поїхали ночувати до Аніти. Я у неї вдома, і моя хвороба зараз підступно нагадала про себе. Мені ніяково перед дівчиною, я дивлюся вбік ліжка і не можу роздивитися — вона вже встала чи ще досі спить? Та навряд — мій крик кого завгодно підніме. Наче сурма Судного дня.

— Розкрити штори! — командує вголос.

У квартирі Аніти впроваджена система *digital house* — «розумний будинок», — і всі необхідні операції виконує «розумний» процесор, отримавши голосову команду. Штори повільно розсунулися, і поступово всередину кімнати увірвалися яскраві сонячні промені, які скоро все заповнили світлом. Через величезні панорамні вікна відкрився чудовий огляд на сріблястий каскад невеличких фонтанів, які наче збігають униз до вулиці Академіка Філатова. Недарма цей житловий комплекс має назву «Бульвар Фонтанів».

Збентежено дивлюся на пусте ліжко із зім'ятим простирадлом і з полегшенням зітхаю — дівчини не було в кімнаті,

коли в мене стався раптовий напад. Повертаюся до величезного, наче стадіон, ліжка, яке до того ж має подібну округлу форму. Аніта у всьому любить оригінальність і винайтовість, навіть якщо це позначається на зручності. Коли я вперше ночував у цьому ліжку, то ніяк не міг заснути, хоча перед цим втомився від бурхливих любовців.

Як тільки опинився в ліжку, сон пропав, і мною заволоділи невеселі думки. «От дідько! Знову ходжу під час сну! А здавалося, що з цією підступною хворобою покінчено назавжди».

Скільки було проведено сеансів з психотерапевтами, скільки пігулок з'їдено, а воно, як і раніше, нагадує про себе. Яка причина виникнення цієї хвороби, досі достеменно невідомо. Чи це таким чином сигналізує нервова система на отриманий попередньо стрес? Є навіть припущення, що вона зв'язана з деякими генетичними факторами, і це прояв майбутнього психічного захворювання. Напевно, я зарано кинув уживати пігулки, доведеться знову про них згадати. Добре, що вдома вони є».

Ця хвороба почалася після небезпечної пригоди під час поїздки в Домінікану, куди Вовчик спокусив мене разом з ним злітати. Вже на другий день ми відправилися на дайвінг в печеру Ла Сирена, поблизу від столиці Санто-Домінго. Назва цієї печери зовсім не стосується міфічних сирен і в перекладі означає «спокій». Печера Спокою. Здається, нейтральна назва, та насправді має зловісний підтекст. Нашим провідником у печері став балакучий метис Мігель, який народився в Мексиці, а тут, на острові, жив три роки, називаючи себе нащадком мая. Він добре розмовляв англійською, і в нас не було проблем зі спілкуванням. Ла Сирена — це карстова печера, наповнена прісною водою, і це був мій перший дайвінг в підводну печеру. Мігель провів з нами